

gaaede af Overmænd imod Undermænd, kunne betragtes som Forbrydelse. Jeg maa imidlertid sige, hvad der allerede tidligere er blevet bemærket, at jeg ikke kan finde noget Arme- ligt i den Bestemmelse i § 137, at den, som gjør sig skyldig i drillende eller anden upas- sende Adfærd imod Undermænd, skal anses med Fængsel; jeg synes, at der maa være en Be- skyttelse, en Beskjærmelse for de Undergivne. Det er blevet antydet, at en Undlæelse af at straffe noget Saadant kunde foranledige, at den Undergivne søgte sig høist krænket, iat Gjæringen vedrørende blev i ham, og at det kunde foranledige ham til Forbrydelse. Dette er ganske rigtigt, og jeg skal anføre som Ex- empel en Begivenhed, der indtraf for en Del Aar siden, og som ærede Medlemmer derfor maasse ikke kjende. Det hændte, at en Me- nig flød sin Kapitain, og man sagde: — jeg siger udryffelig, man sagde, — men dette, — om dit er jo noget meget Utilforladeligt at be- raabe sig paa — den Gang, at Marsagen dertil hovedsagelig maatte søges deri, at den Menige ligefrem var bleven drillet af Kapi- tainen. Nu, hvad skal en Undergoven gjøre, naar han bliver tirket eller drillet eller raileret over? Han kan ikke øve nogen som helst Gjengjæld, han kan ikke railerende søge sin Oprietsning, han kan ikke føre det samme Ord imod sin Foresatte, som denne imod ham, der er Intet at gjøre. Omfider tog den Menige sig det Passerede saa nær, at han stred til den om- talte Forbrydelse. Jeg siger, at saaledes be- dømt den offentlige Mening den Gang dette Forhold, men om denne Bedømmelse var over- ensstemmende med Sandheden, veed jeg ikke. I hvert Tilfælde er det imidlertid sikkert, at det er overmaade krænkende at være udsat for — jeg vil ikke sige Chikanerier, det kjende vi jo — men for Drillerier, som hidtil ikke have medført Straf, og selv efter denne Lov maasse vanskeligt ville kunne det, og at Drillerier ere langt værre end Chikanerier, det tror jeg, at Enhver, der vil sætte sig ind i de Undergiv- nes Forhold ligeoverfor Overmænd, vil erkjende. — Den høitærede Minister talte om, at un- der visse Omstændigheder kunde Hæren synke ned til en Militis. Jeg tilstaar, iat denne Udtalelse faldt mig for Brystet, som man siger,

ihl jeg veed ikke, hvorfor den høitærede Mini- ster netop vil betragte det som en Nedsinken for en Hær at blive til en Militis. Jeg tror, at en Militis ligesaa vel vil kunne opfylde sin Pligt som en staaende Hær, at den lige- saa vel vil kæmpe med Kædhed, Standhaftig- hed og Mod, og jeg tror ikke, at det er et nødvendigt Kriterium for en staaende Hær, at dens Disciplin er bedre en Disci- plinen i en Militis. Maasse har man det Mundheld, at man taler om Militisdisciplin, men jeg tror, at en Militis, naar den er som den bør være, i ingen Henseende behøver at vige Pladsen for den staaende Hær, og der- for gif det mig lidt nær til Hjerte at høre Ministeren omtale Militisen med saadan Ringagt. — Til Slutning skal jeg berøre en Udtalelse af det ærede Medlem for Præsto- Amts, Ste. Valgfreds, (Vassén). Han var meget streng. Det ærede Medlem vilde have Rottingslag. (En Stemme: Nei!) S, det var det ærede Medlems rene Ord, han vilde have Rottingslag hellere end Staastraf. Jeg maa nu sige, at den, som helst vil have Rottingslag indført, han — jeg vil ikke sige, helst vil, men han sterner hen imod den Be- stræbelse, at kvæle Gressfølesen, thi Intet kan hos vorre Mænd mere kvæle Gressfølesen end det at faae Prygl, og jeg blev meget forbaus- set ved at høre en saadan Udtalelse fra den ærede Rigsdagsmand. Korporlig Straf, blev der sagt, bør anvendes imod dem, som have tabt deres Soldaterære. Men hvad er denne Soldaterære, da Andet end enhver arefjær- Mands naturlige Gressfølelse, hvad er den Andet? Det ærede Medlem maa jo være enig med sig selv om, hvad Soldatens Ære har at betyde ved denne Leilighed, men jeg veed det ikke. Det ærede Medlem udtalte sig misbilligende om Straffelompagner, idet han troede, at de, som bleve indsatte i et Straffelompagni, vilde blive affaarne fra at komme tilbage til en bedre Vej, men dette tror jeg heller ikke. Jeg veed ikke, hvorfor den Mand, der er dømt til at tjene i et Straffe- kompagni, ikke skulde kunne opføre sig saa godt, og fortsætte denne sin bedre Opsjættelse i et saadant Kompagni, saaledes at han kan opnaa det, som han skulde kunne opnaa ved